

LAATKOMERS

Zoo 's winters in den schemer mocht ze graag even bij de Bottermans inloopen. Wanneer ze door de kleine ramen naar binnen keek, zag ze altijd twee lichtpunten. Het eene was Jaapje's theelichtje, dat rood gloeide door het gekleurde transparantje en het andere was Gerrits lantaren in den hoek. Die hing daar aan een langen spijker, zò dat Gerrit juist het licht had over zijn handen en over de netten, die hij bij de vensterbank zat te boeten.

„Zoo'n gezeur kan ik aan mijn tafel niet hebben,” zei Jaapje die nogal secuur was uitgevallen. „'n Mensch zou altijd in den rommel zitten. 't Is toch al niks dan stof en drukte bij 'n visscherman!”

Nou, 't was Gerrit allang best. Zoo'n eigen hoekje van hem, mocht hij graag. Daar bepeinsde hij zijn eigen aangelegenheden, soms zwaar verheven, soms lichter en over 't vlakke leven. Hij filosofeerde over hemel en aarde.

Hij had haar eens netten leeren knopen. 't Viel hem mee, dat zoo'n stadsche juffer dat aan haar vingers kon verdragen; daarna was hij goede vrienden met haar geworden en deelde haar zoo nu en dan wat van zijn levenswijsheid mee.

Ze hadden samen een aanknoopingspunt bij de opvoedkunde en bekeken allerlei problemen, die daarmee samen hingen, of liever — lachte een beetje om h  r inzichten en probeerde met veel kracht en klem haar de zijne als de eenig ware voor te houden.

Nu had hij dan ook werkelijk veel meer zeggenschap dan zij. In de school van het leven had hij zijn wijsheid veroverd en het beetje paedagogische kennis van haar kwam uit eigenwijze schoolboeken.

„Zoo Gerrit,” zei ze weer 's op 'n avond, „ik kom eens met je praten over mijn laatkomers.”

„O wee,” zei Jaapje, „begint 't weer? D  n ben ik er t  ch over; ik ga maar even een boodschap doen.”

Na eenige bereddering, na een woord over de kachel die niet te hard branden en een woord over 't lichtje dat niet mocht stoomen, was Jaapje verdwenen.

Gerrit had met zijn juffertje vrij praten.

„Laatkomers,” zei hij, „die moeten er niet wezen. Als er laatkomers op school zijn, dan deugt de juffrouw niet.”

Ze keek hem eens even van terzijde aan. Meende hij dat nou of zat hij haar te plagen?

Rustig haalde hij zijn houten naald door de mazen van het net. Stoer en hoekig was zijn oude kop onder het rosse lantaarnlichtje; zijn lippen sloten stevig om de kleine houten pijp. Gerrit was in vollen ernst; dit was zijn onwrikbare meening.

„Maar Gerrit,” zei ze verontwaardigd, „hoe kan je zoo'n dwaasheid zeggen: d  n deugt de juffrouw niet...”

Met nadruk herhaalde ze zijn woorden, ze een beetje minachtend uithalend.

„Zouden wij de schuld van de laatkomers zijn...?”

„Stel je voor? Daar heb je de kinderen van Martens bij de brug. Nooit op tijd!”

„Nou, je kent Martens. Slordig en nooit klaar!”

„En daar heb je die drie van den tol, die altijd langs de straat zwerven. Niemand leert ze orde en tijd. Hoe kan je nu zeggen, dat het aan ons ligt?”

„Ik zeg, wat ik zeg,” zei Gerrit hardnekkig.

En dan veelbeteekenend: „Zijn ouders en onderwijzers opvoeders, ja of nee?”

„Ja natuurlijk?”

„O zoo; als de een 't dan niet doet, moet de ander 't dan ook maar nalaten? Ik zeg: laatkomers hoeven er niet te wezen.”

Ze hield zich maar stil, want ze merkte wel, dat er nog wat ging komen.

Het gewicht van de staartklok zakte weer door. Gerrit hield een stuk net omhoog, kritisch zijn werk taxeerend. Dan werkten zijn vingers weer en langzaam begon hij hardop te denken.

„Toen Klaas en ik als groote jongens op de logger voeren, toen zaten we nog als kleine kinders bij vader onder de plak. Als we 's avonds voor een verzetje naar de stad wouen, dan zei vader alleen: — Nou, jullie weten de tijd wel zoowat? — en dat beduidde dan: — om tien uur thuis en daar hoefden we ook geen minuut over te gaan. —

„Maar één keer, op een kouden winteravond was het half elf, toen we bij de huisdeur kwamen.

„Klaas zei: geloof maar niet, dat we d'r nog inkomen.

„Nou hij had gelijk. De deur zat dicht. De grendel was er voor en in huis was 't stil.

„We durfden niet eens meer te kloppen of aan de deurknop te rammelen. We wisten best wat die gesloten deur beduidde.

„Laatkomers zijn er niet,” wou vader zeggen.

„En we dropen af naar 't koude schuurtje. Daar lag wel wat stroo, nog een stuk of wat netten en zakken.

„Maak 't bed maar op, Klaas,” zei ik.

„Er zat niet anders op. Wij kropen in 't stroo. En jong slaapt graag. De nacht kwam wel om.

„Den anderen morgen om zes uur ging 't schuurtje open.

„Goeie morgen jongens,” zei vader, „lekker geslapen? Gaat maar gauw naar binnen, de thee is bruin.”

Want z   was hij. Als je de straf binnen had, dan ook geen chagrijn meer.

„En    we voortaan ook weer om tien uur binnen waren! — „Nee juffie, d  t zal aan jou liggen als je laatkomers hebt!” —

En met die wijsheid getroost, kon ze aftrekken.

A. N.-S.

ZIJ, DIE VOOR ONS SCHRIJVEN...

We leven in een tijd van „de techniek.”

Dagelijks heeft een ieder van ons met „techniek” te maken of ziet er althans de uitingen van.

Menschen achter hun stuurrad geven vaak den indruk, dat de „techniek” van hun werk hen geheel en al in beslag neemt.

De moderne techniek leert ons, snel te reageeren, en de juiste handeling op 't goede moment te verrichten.

Het moderne leven vraagt onze volle energie.

Voor muziek-beoefening is er in dat moderne leven vaak geen plaats meer.

En toch... is er o. i. géén studie, die zoozeer de energie en het snel reageeren kan opwekken, dan juist... de muziekstudie.

Het realiseren, d. i. het omzetten in beweging der ontelbare rhythmische figuren, werken er niet weinig toe mee, om onze energie op te wekken.

Van een gezongen lied bijv., in een pittig rythme, kan een motorische kracht uitgaan, die niet te onderschatten is. We gelooven dat deze zijde, deze „practische” zijde der muziek-beoefening, maar   t te vaak miskend wordt.

En toch maant Paulus ons in Kolossensen 3 vers 16 tot „practische” muziek-beoefening. Ongetwijfeld heeft hij daarbij óók gedacht aan de „motorische” opwekkingskracht, die van het gezongen lied kan uitgaan.

't Pleit voor de leiding van „Timotheüs,” dat er in dat tijdschrift óók voor muziek en in 't bijzonder voor het lied, een plaats wordt ingeruimd.

P. H. S.

VOOR DE ZIEKEN

Door De A. C. DIEDERIKS

't Is enkele malen voorgekomen, dat gezonde mensen, die deze stukjes geregeld lezen, me zeiden: wat maakt u ze akelig kort; 't kan gerust wat langer. Maar toen ik zelf eens ziek was, wist ik heel zeker, dat deze stukjes niet langer moesten worden. Want ik stond er verstomd van hoe gauw je moe bent. En nu was ik heelemaal niet erg ziek. Neen, wie hard ziek is, is zeer zeker dadelijk vermoed, en kan maar weinig hebben. En daarom kort, in weinig woorden wijzen op Hem, die het lijden zoo heel goed kende. Als wij door de pijn 'n slapeloos nacht hebben, dan is dat toch niets vergeleken bij wat Hij heeft doorstreden.

En dan die machtige woorden van Jesaja: door Zijn striemen is ons genezing geworden.

Zeker, Hij leed het alles voor u, en als 't u nog niet geworden is tot genezing, dan ligt het aan u.